

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Tomáše Herce v právní věci žalobkyně: **Ing. N. Z.**, zast. Mgr. Tomášem Kubíčkem, advokátem se sídlem Na zábradlí 205/1, Praha 1, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 7. 2025, č. j. MHMP 795298/2025, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 1. 8. 2025, č. j. 11 A 96/2025-20,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 25. 7. 2025, č. j. MHMP 795298/2025, zrušil rozhodnutí Úřadu městské části Praha 4, odboru dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 20. 3. 2025, č. j. P4/495243/23/OD/HART-NEZ 003/23, jímž bylo deklarováno, že na pozemcích parc. č. 904/1, 904/3 a přemostění koryta vodního toku Zátíšského potoka na parc. č. 1076/1, vše v k. ú. Hodkovičky (při ulici v Mokřínách), obec Praha, se nachází veřejně přístupná účelová komunikace, a věc vrátil správnímu orgánu I. stupně k novému projednání.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného se žalobkyně bránila žalobou, kterou městský soud nadepsaným usnesením odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Městský soud shledal, že napadené rozhodnutí o odvolání není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., jelikož

s konečnou platností nezakládá, nemění, neruší ani závazně neurčuje práva ani povinnosti žalobkyně, a proto je podle § 70 písm. a) s. ř. s. vyloučeno ze soudního přezkumu. Žaloba je proto podle § 68 písm. e) s. ř. s. nepřijatelná.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadá výše označené usnesení městského soudu kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Navrhuje napadené usnesení zrušit a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení.

[4] Stěžovatelka má za to, že názor městského soudu spočívající v tom, že rozhodnutí žalovaného nezakládá, nemění ani neruší její práva, je nesprávný. Stěžovatelka poukazuje na to, že rozhodnutí žalovaného mělo „reálné materiální účinky“ na její práva – zejména na právo vlastnické, právo na spravedlivý proces a soudní ochranu a právo na ochranu zdraví a lidské důstojnosti.

[5] Dále stěžovatelka namítá, že odvolání, o kterém rozhodoval žalovaný, bylo podáno osobou, která k tomuto úkonu nebyla aktivně procesně legitimována. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně proto nabylo právní moci. Uvedené vedlo též k tomu, že žalovaný rozhodoval o odvolání, které právně neexistovalo – žalovaný tak postrádal pravomoc k vedení odvolacího řízení, tudíž je nyní napadené rozhodnutí nicotné.

[6] Nakonec, dle stěžovatelky se v této věci jedná o zřejmý případ procesního ping-pongu ve smyslu rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2018, č. j. 7 As 192/2017-35, č. 3834/2019 Sb. NSS.

[7] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti plně odkázal na napadené rozhodnutí a ztotožnil se s názorem městského soudu. Navrhl proto kasační stížnost zamítnout.

[8] Stěžovatelka v replice setrvala na argumentaci, že odvolání nebylo podáno aktivně legitimovanou osobou a že žalovaný dlouhodobě odmítá vysvětlit a prokázat oprávnění odvolatele k podání odvolání.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[9] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, z důvodů, které zákon připouští, a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 102 a násl. s. ř. s.).

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] V nyní projednávané věci je klíčovou otázkou, zda městský soud měl žalobu věcně projednat, tedy přezkoumat rozhodnutí žalovaného, který v odvolacím řízení zrušil rozhodnutí správního orgánu I. stupně a věc mu vrátil k novému projednání, resp. zda byly naplněny podmínky pro odmítnutí žaloby podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť se nejedná o rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s.

pokračování

[12] Touto otázkou se Nejvyšší správní soud v minulosti zabýval již několikrát. Zaobíral se jí i jeho rozšířený senát, který v rozsudku č. j. 7 As 192/2017-35, odst. [26], uvedl, že: „[p]okud nadřízený správní orgán rozhodnutí k odvolání účastníka řízení zruší a věc vrátí prvostupňovému orgánu k novému projednání, takové rozhodnutí odvolacího orgánu nepředstavuje rozhodnutí ve smyslu legislativní zkratky § 65 odst. 1 s. ř. s. (viz rozsudek ze dne 31. 3. 2010, č. j. 9 As 30/2010-219, věc *Veverčí Centre*). Rozhodnutí odvolacího orgánu nijak nezasahuje do hmotněprávní sféry jeho adresáta, neboť není finálním rozhodnutím ve věci. [...] účinky rozhodnutí odvolacího orgánu, kterým ruší nepravomocné rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, a účinky zrušení rozhodnutí již pravomocného jsou nesrovnatelné. Zatímco zrušení pravomocného rozhodnutí na základě přezkumného řízení nebo obnovy řízení otřásá právy a povinnostmi, o nichž má jejich adresát již důvodně za to, že jsou neotřesitelná, zrušení prvostupňového rozhodnutí na základě řádného opravného prostředku žádné obdobné účinky nemá.“

[13] Uvedený právní názor Nejvyšší správní soud ve svých rozhodnutích zastává konstantně (srov. např. rozsudky ze dne 14. 1. 2022, č. j. 3 As 135/2020-44, odst. [19], ze dne 25. 5. 2022, č. j. 7 As 327/2021-22, odst. [11], či ze dne 10. 5. 2023, č. j. 10 Afs 353/2022-88, odst. [7] a [8]), přičemž si je vědom práva na soudní ochranu před veřejnou mocí vyplývajícího z čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Ten však, jak vyplývá i z jeho znění, nelze vykládat absolutně. To znamená, že ne každé rozhodnutí správního orgánu lze přezkoumat ve správním soudnictví. Správní soudy přezkoumávají v řízení o žalobě proti rozhodnutí finální rozhodnutí správního orgánu, což plyne již ze základního principu, jímž je subsidiarita správního soudnictví.

[14] Nejvyšší správní soud dovodil z uvedeného přístupu k žalobám proti druhostupňovému rozhodnutí, jímž je to prvostupňové zrušeno a věc vráceno, výjimku ve vztahu k specifické právní úpravě svobodného přístupu k informacím (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 1. 2015, č. j. 6 As 113/2014-35, odst. [31]). O takovou situaci ale v nyní projednávané věci nejde. Výjimka byla dovozena ve vztahu ke specifickému § 16 odst. 6 (dříve odst. 4) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, a nelze ji tedy v tomto případě aplikovat.

[15] Vzhledem k uvedenému se Nejvyšší správní soud nezabýval námitkou, že žalovaný rozhodoval o neexistujícím odvolání. Městský soud o žalobě stěžovatelky rozhodl správně, přičemž výroky napadeného usnesení náležitě odůvodnil. Rozhodnutí žalovaného není konečné, nýbrž naopak předpokládá pokračování správního řízení. Z tohoto pohledu by jeho přezkum ve správním soudnictví byl předčasný.

IV. Závěr a náklady řízení

[16] Nejvyšší správní soud kasačním námitkám nepřisvědčil a neshledal ani vadu, ke které by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1 věty poslední zamítl.

[17] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož předpisu tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, a proto nemá vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému pak náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. dubna 2026

JUDr. Radan Malík
předseda senátu